

Εἰς τὴν Μεγαρικὴν πανήγυριν ἐκ τῶν ὠραίων ἀθηναίων
δεσποινῶν ἡ κ. Β. Κ. ἐκλείσθη ὡς μυροβόλος ἐπιστολὴ ἐν-
τός φακέλλου στολῆς Μεγαρικῆς. Εἰς τὴν πλατεῖαν δὲ ἐτυ-
χε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ κ. Σλήμαν ἀγγλιστί.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας ἀνοίξε τόσο στό-
μα ἀκούσας Μεγαρίδα ὁμιλοῦσαν τὴν γλῶσσάν του καὶ ἀ-
ποτείνας πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον :

— Καὶ κάθησθε ἐδῶ εἰς τὰ Μέγαρα ; ἠρώτησε μετ' ἀ-
πορίας, τὴν ὁποίαν θ' ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν διαπασῶν, ἐὰν δὲν
ἐπῆρχετο ἡ ἀναγνώρισις.

Εἰς τὸ καφενεῖον τρώων Τσόχα.

— Βρε, τὸ ἐσκέφθης πολὺ γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ νερό ;

— Καὶ γι' αὐτὸ πάλι σεῖς κύριε, μοῦ 'μιλάτε μὲ τόσο
δραστήριο τρόπο !

Ὁ 'Ριζόπουλος τὴν ἐπαθε. Ἰδοὺ ὅτι δρέπει τὰ ἀντίποινα
τῶν κόπων του. Προχθὲς συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν νέον ἐπί-
κουρον ἱατρὸν Κ. τοῦ ὁποίου τὴν καταδίωξιν ὡς ἐπιστρά-
του μετὰ πείσματος ἄλλοτε εἶχεν ἀναλάβει. Ἐξ ἀπροσε-
ξίας δὲ ἡ καὶ σκοπίμως δὲν τῷ φέρει σέβας, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ
ὑποφ' ἐκδικουμένου :

— 'Ενωματάρχα' πῶς δὲν κάμνεις τὸ σχῆμα . . .

Ὁ 'Ριζόπουλος τὰ χρειάσθηκε. Τὴν ἐπαύριον ἦτο εἰς πε-
ριορισμόν. Παρόμοια εἶναι πολλὰ τὰ παραδείγματα μὲ τοὺς
νέους ξυλλίτους, κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, ἀξιώματικούς.

Κατὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐξωθεν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, γέ-
ρων ἱερῶν μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ χεῖρας ἐπιμόνως κα-
λεῖ τὸν κόσμον :

— Ὅριστε, κύριοι, καὶ ἀπ' ἐδῶ.

Ἀπαράλλακτα δημοπρασία.

Παλίμπαις χήρα πρώην βουλευτίνα, καυχᾶται εἰς ἀνε-
ψιάν της, ὅτι διῆλθε τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὁρ-
φίως.

— Πῶς, Θεῖα, σεῖς εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς κυρίου ;

Καὶ ἐρυθρᾷ δῆθεν διὰ λογαριασμόν της.

— Ὅχι καλὲ, ἐκοιμώμουν (!)

ΓΛΕΝΤΙ

Ἦγες ὅστις ἐξοχὴ ὁ βασιλεὺς,

Κι' ὁ γέρο Κουμουνοῦρος ὅστις Τροϊζῆνα

Ἐγλόντισε τ' ἄρνη τῆς Πασχαλιᾶς

Ἀνάμεσα ὅστα ῥόδα καὶ ὅστα κρῖνα,

Κι' ἀπάνω ὅστο φαγῇ καὶ ὅστο πιῶσι

Ἐκαμε πανταχοῦσα δυνατή.

Ἐπέρασε τὸ Πάσχα μὴ χαρὰ
Χωρὶς διαδηλώσεις κι' ἄρθρα νέα,
Καὶ μ' ὅλη μας αὐτὴ τὴν συφορὰ
Μὰ τὸ θεὸ ἔπεράσαμε ὠραῖα.
Πρῶτο ἀπ' ὅλα ἔφαγαμε καλὰ,
Καὶ χρόνια εὐχρηθήκαμε πολλὰ.

Ὁ πόλεμος ξεχάστηκε κι' αὐτὸς
Μέσα ὅστις Πασχαλιᾶς τὸ πανηγύρι
Τὸν ἔξεχαναν πολῖται καὶ στρατοὺς
Σὲ κάθε ρετσίνας γλυκὸ ποτῆρι.
Κι' ἡ νέα διακοίνωσις κι' αὐτὴ
Ἐξεχάστηκε ἀπάνω ὅστο πιστί.

Μὰ ζήτω τοῦ πολέμου δυνατὰ
Εἰς τὴν Χαλκίδα ἐφώναζαν καμπόσοι.

Ἡ τῶκαμαν, θαρρῶ, γιὰ χωρατὰ,

Ἡ τὸ κρασί τοὺς εἶχε παλαβώσει.

Ἄλλ' ὅμως μὲ τὰ ζήτω των κι' ἐκεῖνοι
Δὲν ἐβλάψαν καθόλου τὴν εἰρήνην.

Μὲ ὅλους ἦσαν κι' εἶναι φιλικαὶ
Τοῦ κράτους μας αἱ σχέσεις ἕως τώρα,
Καὶ μόνο σὺ Τρικουπὴ τερεκεδὲ
Κατακλυσμὸ μᾶς φέρνεις μὲ τὴν Ὁρα.
Ἐ! λέγε ὅ,τι θέλεις : . . δὲν σ' ἀκούμε
Σὲ ξέρουμε, μᾶς ξέρεις, καὶ γελοῦμε.

Ἀνοίγει κάθε μιὰ τριανταφυλλιά,
Ἀνθίζουε λουλούδια καὶ χορτάρια,
Καὶ ζευγαρόνουν ὅλα τὰ πουλιὰ
Εἰς τῶν δεντρῶν ἀπάνω τὰ κλωνάρια.
Ὡ φύσις ποιεῖς ρωμῆς θὰ σὲ κυττάξῃ
Καὶ «ζήτω τοῦ πολέμου» θὰ φωνάξῃ;

[Souris

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

I

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ οἱ Ἱρλανδοί, οἱ Μηδενί-
σται καὶ τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα, ἡ παιζομένη ἐν Ἀθή-
ναις κωμῳδία καὶ αἱ ὑπὸ τὴν γῆν πᾶσαν ἀποκαλυπτό-
μεναι βόμβαι, τέλος μία ἀβαρία ἐλληνικοῦ τριχαντηρίου
παρὰ τὴν Κάσσαν εἶχον προξενήσει ἐν τῇ κεφαλῇ μου τοι-
αύτην σύγχυσιν, ὁποίαν παρίστανεν ὁ κόσμος πρὸ τῆς δη-
μιουργίας του. Ὑπὸ τὸ κράτος ὅλων αὐτῶν τῶν ἐντυπώ-
σεων ἐκαθήμην ἐν τῷ γραφεῖῳ μου ὑποβαστάζων διὰ τῆς
παλάμης τὸ χάος μου, καθὼς ὁ θεὸς διὰ τῆς ἰδικῆς τσου τὸν
κόσμον ὁλόκληρον, καὶ ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν κατέληγον
εἰς τὸ ἀδυσσαλέον ἐκεῖνο ἐρώτημα :

— Τί εἶναι τέλος πάντων ὁ ἄνθρωπος ;

Ἄλλ' εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐπνίγοντο ἄθροοι οἱ συλλογι-
σμοί μου, καθὼς οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ παραποτάμια μετὰ δια-
κλαδώσεις πολλὰς καὶ ποικίλας ἀνὰ τὴν ξηρὰν, πνίγονται
ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀφανῆ θάλασσαν !....